

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5187/2022
27.04.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Марија Јандрић Виловски, адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Министарства за рад, запошљавање, борачка и социјална питања, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Новом Саду, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 1783/2021 од 28.12.2021. године, у седници одржаној 27.04.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 1783/2021 од 28.12.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 1783/2021 од 28.12.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу П 322/2020 од 06.10.2021. године, ставовима првим и другим изреке усвојен је тужбени захтев, па је тужена обавезана да тужиоцу на име разлике мање исплаћене личне инвалиднине и ортопедског додатка за период од 01.11.2017. године до 31.12.2019. године, исплати укупно 1.815,98 динара са законском затезном каматом на износ од 1.507,31 динар од 30.11.2021. године до исплате, по основу законске затезне камате на износе исплаћене разлике од дана доспећа до исплате 28.03.2019.године за период од 01.11.2017. године до 31.12.2018. године, износ од 1.203,28 динара , по основу законске затезне камате обрачунате на исплаћени износ разлике од дана доспећа до исплате 25.04.2020.године за период од 01.01.2019. године до 31.12.2019. године, износ од 3.344,00 динара. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 96.300,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Гж 1783/2021 од 28.12.2021. године, ставом првим изреке, жалба тужене је делимично усвојена преиначена пресуда Основног суда у Врбасу П 322/2020 од 06.10.2021. године (погрешно означена као пресуда

Основног суда у Сомбору П 1458/2020 од 12.08.2021. године), тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца за исплату на име разлике по основу накнаде за личну инвалиднину за период од 01.11.2017. године до 31.12.2019. године од износа 1.507,31 динар до износа од 1.815,98 динара, по основу законске затезне камате обрачунате на исплаћени износ разлике од дана доспећа до исплате 28.03.2019.године за период од 01.11.2017. године до 31.12.2018. године, износ од 1.203,28 динара, по основу законске затезне камате обрачунате на исплаћени износ разлике од дана доспећа до исплате 25.04.2020.године за период од 01.01.2019. године до 31.12.2019. године, износ од 3.344,00 динара и у делу трошкова поступка, тако што свака странка сноси своје трошкове, док је у преосталом делу жалба тужене одбијена, а првостепена пресуда потврђена. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за досуђење трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, ради уједначавања судске праксе у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), посебна ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

По оцени Врховног касационог суда у конкретном случају нису испуњени законски услови прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку. О праву тужиоца на исплату разлике мање исплаћене личне инвалиднине и ортопедског додатка, као и о праву тужиоца на исплату законске затезне камате, судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним ставом израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом као у овој правној ствари, због чега не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Поред тога, тужилац није уз ревизију доставио пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој правној ствари. Разлози ревизије се делом односе на битне повреде одредаба парничног поступка, због чега се посебна ревизија не може изјавити. Ревизијом тужиоца се оспорава и одлука о трошковима поступка, чији се обрачун врши у свакој парници појединачно и представља чињенично питање сваког конкретног спора. Поред тога, нема потребе за одлучивањем о ревизији, ради уједначавања судске праксе поводом одлуке суда о трошковима поступка, имајући у виду да судови о трошковима одлучују у сваком конкретном случају, ценећи одредбе Закона о парничном поступку којима је регулисано одлучивање о захтевима странака за накнаду трошкова. Из наведеног разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 479. став 6. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена

Тужба ради исплате поднета је 21.02.2020. године. Вредност предмета спора је 6.363,44 динара и поступак је вођен по правилима у спору мале вредности.

Како је побијеном другостепеном пресудом одлучено у спору мале вредности у коме је према члану 479. став 6. ЗПП искључено право на изјављивање ревизије, то ревизија тужиоца није дозвољена.

Иако је побијеном одлуком преиначена првостепена пресуда нема места примени одредбе о дозвољености ревизије из члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП јер се наведена одредба може применити само када се примењује општи режим допуштености овог правног лека али не и у споровима у којима је посебном одредбом овог закона (ЗПП) или посебним законом одређено да ревизија против одлуке у тој врсти спорова није дозвољена, па специјално правило искључује примену општих правила (члан 467. ЗПП). Такође, ревизијом се оспорава одлука о камати и одлука трошковима поступка. Без обзира што је одлука преиначена, у ком случају би по члану 403. став 2. тачка 2. ЗПП ревизија била увек дозвољена, у овом случају ревизија није дозвољена, с обзиром да је изјављена против одлуке о камати као споредном захтеву тужиоца и решења о трошковима поступка, када ревизија није дозвољена према врсти одлуке која се њом побија, сходно члану 403. у вези са чланом 28. став 1. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

Овај суд је имао у виду да је у другостепеној пресуди очигледном грешком у куцању првостепена пресуда погрешно означена као пресуда Основног суда у Сомбору П 1458/2020 од 12.08.2021. године, али налази да исто није од утицаја на другачију одлуку будући да се очигледне грешке у писању и рачунању могу исправити у свако доба.

Председник већа - судија
Звездана Лутовац, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић